

denne Sætning, i samme Grad som man glemmer den sande konstitutionelle Sætning, at et Ministerium for at bestaa ogsaa skal være i Overensstemmelse med Folkerepresentationen, i samme Grad kan et Ministerium søle Træng til at styrke sin Stilling til en vis Side ved visse Foranstaltninger, ved at bestemme Et her og et Andet der efter eget Lykke, selv om det saa skulde gaa ud over saa alvorlige og vigtige Interesser som f. Ex. det værnepligtige Mandskabs Indføvelse til Krigsgjerning. Jeg kan ogsaa godt forstaa, at man under saadanne politiske Forhold kommer til os hvert Aar saa paa et Sted og saa paa et andet med Bevillinger, særlig sigtende til dette Niemed. Og naar man da en Gang siger: den Sag maa vi have ren og klar Besked paa, saa fremstiller man — dette man er ikke Regjeringen — det saaledes, som om Folkerepresentationen, der rørte ved denne Sag, her stod i direkte Forhold til Uansvarlige. Nei! Folkerepresentationen maa under Forhold, hvor dens Ret efter vor Opfattelse antages, se at holde de Principer, der ligge til Grund for Bevillingsmyndigheden, klare, og ligeoverfor disse Ministre, som søle Træng til disse Midler for at kunne hævde den eneste Livsstraad, de endnu synes at have tilbage, maa vi da sige, vi kunne ikke; det er kun med Ministrene, vi have at gjøre, ikke Andet, men vi kunne ikke paa denne Maade nære et Ministerium, søde et Ministerium søge at opholde dets Liv, naar vi ikke ønske, at det skal leve. Det er korrekt, konstitutionel Opfattelse; noget Mere og Andet ligger ikke deri. So! der er ganske vist det, at vi ville have, at Enhver skal have Sit, og at vi ikke sidde her for at tage Del i en vis ensidig Bestræbelse for at gaa i ensidig Retning med Landets Formue, men for at den kan anlægges og benyttes til fælles Bedste. — Vi komme dernæst til Klampenborg. Der skulde den ærede Finantsminister mene, at vi ikke burde udtale os saa spagserdig som vi have gjort med Hensyn til Overensstemmelsen med vor Forfatning. Principet angaar nemlig, hvorvidt en tidligere given Begunstigelse til Statskassens Skæbe, som ved Thronstifte skulde fornyes for at gjælde, ikke maatte kræve Lovgivningsmagtens Billigelse eller i alt Fald være i Overensstemmelse med de Principer, ifølge hvilke Lovgivningsmagten har at varetage Statskassens Løve i det Hele. Jeg tror, at Flertallet i den Henseende har udtalt sig varselomt, og naar Ministeren vilde paapege § 27 til Fordel for sin Opfattelse, turde det dog være at give Udtrykket „Bevilling“ et Omfang, som kunde have meget betænkelige Følger. Naar Ministeren ved samme Leilighed vilde sige, at Regjeringen har Ret til at bortforpagte, saa skal jeg ikke her komme nærmere ind paa denne Rets Begrændsning, men den er i alt Fald begrændset ved Hensynet til Statskassens Løve; men Ingen turde dog paastaa, at

den Forpagtning, der er fset paa 50 Aar — hvis det skal kaldes en Forpagtning — af Klampenborgs Terrain for en saa ubetydelig Leiesum skulde være i Statskassens Interesse. Det er saare langt fra. Det er et af de smukkeste Terrainer i Danmark, som Staten eier, henkastet for 50 Aar for en ubetydelig Leie — da heller fset Intet. Enten man derfor vil se det under den ene eller den anden Synsvinkel, turde jeg antage, at Flertallets hypothetiske Bemærkninger — thi de have jo ikke faaet noget saa bestemt Udtryk — maatte gnerkjendes for passable. — Hvad angaar Hensætningen om Bygningskassen og Rangs-kassen, da glæder det mig, at Hensætningen iaar just ikke er rettet specielt til den nuværende ærede Finantsminister. Jeg kan godt forstaa, at den meget ærede Minister mener, at hans Tid ikke bliver saa lang, at han vil kunne faae saa vanskelig en Sag som Bygningskassen revideret; men i og for sig turde det formentligt være rigtigt nok, at Bygningskassen trænger til Revision, trænger til betydelig Nedsættelse. Med Hensyn til Rangs-kassen skal jeg minde om, at, skjøndt vi hvert Aar saa en meget stor Portion Rangsperfoner, for ikke at tale om deforerede og bestjenede Folk, — thi paa dette Punkt flinker Naadens Sol her i Landet varmt og stadig lysende, om end ganske vist til nogle Sider lidt stærkere end til andre — saa gaar dog Rangs-kassen saa godt som stadig ned. Man vedtog for en Del Aar siden den Foranstaltning at ophæve Rangs-kassen for Embedsmændenes Bedkommende, tilligemed den Bestemmelse, at de ikke maatte have højere Rang end den, deres Embede gav dem, og man tænkte sig — der var i alt Fald dem, der tænkte sig det — at den Gang havde man begyndt at sætte en Pæl i Rjodet paa hele dette tvørigt lyslevende Spøgelse. Men pludselig fik man nedsat Komiteer, som dog ikke saa pludselig bleve færdige med hele deres Arbejde. Det Første, de bleve hurtigt færdige med, var, at bringe de høie Embedsmænd op i højere Rangs-klasser, end de tidligere havde været i, saa at de altsaa ikke fik mindre Rang end tidligere, men mere (Winther: Dg Udgang til Klostrene). Sa, ganske vist, Udgang til Klostrene ialfald for de kvoindelige Medlemmer af Familierne. Langt om længe kom saa Løven til de øvrige Embedsmænd; de af dem, som tidligere havde havt Rang, fik et lille Stenk mere, og Mange, der ikke havde ventet det, kom ind under Rangforordningen, saa at vi altsaa ved denne Foranstaltning fik flere indrangerede og udmærkede Folk i vort lille Land. I Landets forskjellige Egne og spredte i de forskjellige Samfundslag vil omtrent kunne findes 25 pCt. af Befolkningen, som have en kriblende og krablende Fornemmelse henimod Opnaaelsen af Rang, til hvem altsaa den nævnte Oplysnings-sol endnu ikke er naaet; der er altsaa endnu saa Mange, som ikke have erhvervet sig den fornødne Oplysning om Indholdet og Værdien af hele dette